

Arrest

nr. 351 684 van 18 augustus 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 8 mei 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) van 2 april 2026.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (oud), thans boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gezien de beschikking tot de vaststelling van de kosten van 13 mei 2026 met referentnummer X.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet (oud), thans artikel 2.44 van de RvV-wet.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 31 juli 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZOONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5° lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegangskaart, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 08.10.2025 werd ingediend door:

Naam: A.O.

Voorna(a)m(en): L.W.

Nationaliteit: Brazilië

Geboortedatum: xx.11.2007

Geboorteplaats: [...]
[...]

Om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met de stiefvader, V.F.F. [...], in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Overeenkomstig de overgangsmaatregelen bedoeld in artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, wordt de verblijfsaanvraag onderzocht overeenkomstig artikel 40ter, zoals geformuleerd vóór de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt: 'De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op volgende familieleden van een Belg (...) 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 2°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen;

Artikel 40ter van dezelfde wet stelt ook dat bij een aanvraag gezinshereniging 'De familieleden uit het eerste lid, 1° en 2°, moeten bewijzen dat de Belg; 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd-twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.'

Als bewijs van de bestaansmiddelen werden de volgende documenten voorgelegd:

-Aanslagbiljet 09.02.2024; referentiepersoon was toen nog loontrekkende, het aanslagbiljet is in die zin dan ook niet relevant. Bovendien heeft het betrekking op inkomsten van 2022. Het kan dus geenszins getuigen van de actuele inkomsten.

-Attest dd. 04.11.2025 van de Liberale mutualiteit waaruit blijkt dat referentiepersoon sinds april 2024 op invaliditeit staat; hij heeft voor januari tot oktober 2025 €19653,13 ontvangen + € 713,28 vakantiegeld. Voor wat zijn uitkering betreft, komt dat dus neer op €1965,313 per maand + 1/12° van het vakantiegeld = 2024,75

-Brief van de FOD Sociale zekerheid (Personen met een Handicap) dd 11.06.2025 waarin is opgenomen dat referentiepersoon voortaan recht heeft op een inkomensvervangende tegemoetkoming (hierna: IVT) en een integratietegemoetkoming (hierna: IT) met vermelding van jaarbedragen + brief dd. 18.06.2025 met berekening achterstal en het te ontvangen maandbedrag. Dit te ontvangen maandbedrag wordt dus samengesteld uit enerzijds IVT en anderzijds IT. In jaarbedragen gaat het om € 5695,71 IVT + en om € 5128,21 IT,

Met de integratietegemoetkoming kan geen rekening worden gehouden: De integratietegemoetkoming van de Fod Sociale zekerheid personen met een handicap is bedoeld om mensen met een handicap te ondersteunen bij de extra kosten die ze maken voor hun integratie in de samenleving. Het gaat om kosten voor hulpmiddelen zoals een rolstoel, aangepast vervoer of huishoudelijke hulp. Dat geldt heeft aldus een specifieke bestemming, het is niet bestemd om mee te voorzien in het reguliere levensonderhoud van betrokkene en de referentiepersoon, het is specifiek bedoeld als extra financiële ondersteuning voor de persoon die zorg nodig heeft. Dat is dus een toegekend bedrag die de extra kosten die de referent moet maken gezien zijn hoge zorgnood, wat lichter zou moeten maken. Vandaar dat deze niet mee in rekening kunnen worden gebracht. De Raad van State heeft in arrest 249.844 erop gewezen dat "aanvullende bijstandsstelsels" moeten worden onderscheiden van de gewone vervangingsinkomens uit de sociale zekerheid, aangezien deze volledig door de overheid worden gefinancierd. Hij stelt "dit wordt ondersteund door artikel 2, 1°, e van de wet van 11 april 1995 waarin wordt gesteld dat het stelsel van sociale bijstand bestaat uit tegemoetkomingen aan gehandicapten, het recht op een bestaansminimum, de gewaarborgde gezinsbijslag en het gewaarborgd inkomen voor bejaarden". Het aangehaalde artikel 2, 1°, e van de wet van 11 april 1995 heeft ook betrekking op de tegemoetkomingen aan gehandicapten, waarvan de IT deel uitmaakt. De IT dient daarom, net als de inkomensgarantie voor ouderen, te worden beschouwd als een vorm van financiële maatschappelijke dienstverlening wegens het niet-contributieve karakter van het stelsel van de tegemoetkoming die uitsluitend met belastinggeld wordt gefinancierd (zie ook arrest RvV 335 539 van 05.11.2025).

-Huuvereenkomst 525 + 35 euro

Uit het geheel van de stukken blijkt aldus dat referentiepersoon per maand €2024,75 aan invaliditeitsuitkering + 1/12e van het jaarbedrag IT. In totaal komt dit dan ook neer op € 2499,4. De moeder van betrokkene kreeg in evenwel [sic] eerder ook reeds verblijfsrecht in functie van referentiepersoon. Het gezin bestaat dus uit betrokkene, referentiepersoon en diens vrouw die hij eerder ten laste nam.

In die zin dient vastgesteld te worden dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn daar ze niet ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Deze is niet ter waarde van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast + een samenwonende. Aldus is de bestaansmiddelenvoorwaarde overeenkomstig art 40ter van de wet van 15.12.1980 niet voldaan.

In een dergelijk geval dient de behoefteanalyse te worden gemaakt overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980. In dit kader dient vooreerst opgemerkt te worden dat in de bijlage 19ter opgemaakt op 08.10.2025 uitdrukkelijk werd opgenomen dat Voor zover de bestaansmiddelen niet ter waarde zijn van 120 % van het leefloon voor een persoon met gezinslast dienen de bewijzen van bestaansmiddelen vergezeld te zijn van bewijzen van de vaste en variabele kosten van de Belg en zijn gezinsleden. Het is de bedoeling dat aan de hand van de vaste en variabele kosten van de Belg alsnog kan worden vastgesteld hoeveel bestaansmiddelen de Belg met zijn gezin gemiddeld per maand besteedt. Op die manier kan mogelijks de Belg aantonen ook voldoende in het levensonderhoud van het gezin te kunnen voorzien zonder over die 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast te kunnen beschikken.

Uit het dossier blijkt dat zelfs geen 100 % van het leefloon voor dergelijke gezinssituatie (leefloon persoon gezinslast + 1 samenwonende) voorhanden is hetgeen actueel € 2705,22 zou bedragen, laat staan dat meneer over 120% zou beschikken van het aangehaalde referentiebedrag. Hoe referentiepersoon zou kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel is dan ook niet duidelijk. Bovendien werd enkel een attest van het sociaal huis voorgelegd op naam van betrokkene, niet op naam van de andere gezinsleden.

Voor zover uit het administratief dossier iets te vinden is over het bestedingspatroon van de referentiepersoon (vaste en variabele kosten) blijkt alvast dat referentiepersoon een maandelijkse huur verschuldigd is — op basis van het contract in 2017 — van 525 euro + 35 euro kosten. Wat betreft de actuele prijs van de huur van de woning, stelt de huurcalculator van Statbel dat de actuele prijs €659.52 zou moeten bedragen, dat is zonder de kost van de gemeenschappelijke delen die in 2017 op € 35 werd bepaald. Het is aldus redelijk te stellen dat de actuele huurprijs met kosten een kleine € 700 bedraagt. Verder stelt Statbel dat in 2022 overeenkomstig het 'huishoudbudgetonderzoek' een gezin van 2 volwassen personen gemiddeld € 502.75 spendeerde aan voeding en niet-alcoholische dranken ook die prijzen zullen actueel al terug een stukje hoger liggen. Deze twee kosten samengeteld, komen we bijgevolg reeds op € 1202,75.

Verder wordt door Kind en Gezin de minimumkost voor een jongere in betrokkenes situatie van die leeftijd bepaald op € 722,69 per maand. Gelet op de levenskost in België en behoudens bewijs van het tegendeel is het niet ernstig aan te nemen dat naast de betaling van huur met dit beschikbare bedrag ook alle overige kosten (nutsvoorzieningen, (verplichte) verzekeringen, allerhande, belastingen, (tele)communicatie, kledij, voeding, ontspanning en hobby's, (para)medische kosten — temeer gelet op referentiepersoon zijn medische situatie - schoolkosten, vervoer,...) voor drie volwassen personen met dit bedrag zouden kunnen betaald worden. Rekening houdend met de armoederisicogrens, die voor België voor 2 volwassenen actueel al bepaald is op € 2347,5 per maand en die voor een gezin met dergelijke samenstelling zelfs op € 3130 komt, lijkt 120% van het leefloon voor deze gezinssituatie echt wel het minimum wat kan verwacht worden om het verblijfsrecht te kunnen toestaan, behoudens ontegensprekelijke bewijzen van het tegendeel. Dit is in casu niet het geval. In dit verband is het geenszins kennelijk onredelijk om zich te baseren op de armoederisicogrens, die wordt bepaald als 60% van het mediaan gestandaardiseerd beschikbaar huishoudinkomen van de Belgische bevolking. Wanneer het totale netto-inkomen van een huishouden zich onder deze grens situeert, is er sprake van een armoederisico (gebaseerd op SILC-survey 2025 op basis van inkomsten 2024).

Het is bijgevolg niet duidelijk op welke wijze referentiepersoon zou kunnen voorkomen dat hij, betrokkene en zijn echtgenote ten laste vallen van de openbare overheden.

De bestaansmiddelenvoorwaarde van art. 40ter is niet voldaan, ook in toepassing van art. 42, §1, tweede lid kan het verblijfsrecht niet worden erkend.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene, Het AI van betrokkene dient to worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, Wordt de aanvraag van verblijf geweigerd, De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij heeft geen administratief dossier neergelegd. Overeenkomstig artikel 2.36, §1, tweede lid van de RvV-wet worden de door verzoeker vermelde feiten als bewezen beschouwd, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

De verwerende partij heeft evenmin een nota met opmerkingen neergelegd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Het eerste middel luidt als volgt:

“schending van de artikelen 40ter en 42 §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980, schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, m.n. het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

2.1.1.

Dat conform artikel 40ter Vw. de Belgische referentiepersoon moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, welke ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag van het leefloon :

“§ 1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

(...) De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering.

De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek.

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt”

Uit lezing van artikel 40ter, eerste en tweede lid Vw. volgt dat in het kader van een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een Belgische onderdaan, m.n. in de hoedanigheid van descendent op cumulatieve wijze aan de volgende voorwaarden moet worden voldaan:

- de Belgische referentiepersoon moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, en
- de Belgische referentiepersoon moet beschikken over behoorlijke huisvesting en een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt

In casu is de aanvraag van een verblijfskaart enkel geweigerd omdat de verwerende partij oordeelt dat niet wordt bewezen dat de Belgische stiefvader, in wiens functie de aanvraag wordt ingediend, voldoet aan de criteria met betrekking tot de voldoende bestaansmiddelen.

Dat het gezin van verzoeker wel degelijk over de vereiste, stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt welke voldoende zijn om ook verzoeker ten laste te nemen.

De stiefvader van verzoeker geniet immers een invaliditeitsuitkering met een bruto dagbedrag tussen 87,72 en van 74,23 EUR, wat – met het vakantiegeld erbij – neerkomt op een netto-uitkering van ongeveer 2.024,75 EUR per maand.

Daarbovenop ontvangt de referentiepersoon nog een integratietegemoetkoming van 919,98 EUR, zodat de referentiepersoon minstens over 3.000 EUR per maand beschikt.

Dat de inkomsten van de stiefvader van verzoeker dan ook veel meer bedragen dan het in artikel 40ter Vw. bedoelde bedrag van voldoende bestaansmiddelen.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 40ter Vw. en dan ook dient vernietigd te worden.

2.1.2.

Dat de bestreden beslissing voorts volkomen ten onrechte oordeelt dat de integratietegemoetkoming van de referentiepersoon niet in overweging kan genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen omdat deze werd toegekend als compensatie voor bijkomende kosten die personen met een handicap hebben om deel te kunnen nemen aan het maatschappelijk leven.

Dat de motivering dat met een integratietegemoetkoming geen rekening kan worden gehouden, bovendien pertinent foutief is en indruist tegen de bepalingen van artikel 40ter Vw. waarin een limitatieve opsomming wordt gegeven van de middelen waarmee geen rekening mag gehouden worden, namelijk :

“Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering”.

Artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° Verblijfswet, dat een opsomming bevat van de inkomsten die niet in aanmerking komen, is een uitzonderingsbepaling die zoals alle uitzonderingsbepalingen restrictief geïnterpreteerd moet worden.

Dat een integratietegemoetkoming bijgevolg niet uitgesloten wordt door artikel 40ter Vw., zodat de bestreden beslissing een schending behelst van artikel 40ter Vw.

2.1.3.

Ten overvloede blijkt uit de parlementaire voorbereidingen dat bestaansmiddelen verkregen uit een tegemoetkoming voor gehandicapten wel degelijk in aanmerking moeten genomen te worden.

Verschiedende wetsvoorstellen liggen immers aan de oorsprong van de wet van 8 juli 2011 (Parl.St. Kamer, 2010-11, nr. 53-0443/018, 1 e.v.). Deze voorstellen namen vervolgens de vorm aan van een «globaal amendement», meer specifiek het amendement nr. 147 (ibid., nr. 53-0443/014), dat de basistekst van die wet is geworden.

Wat inzonderheid de voorwaarde betreft om te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, die aan de Belgische gezinshereniger wordt opgelegd, vermeldt de verantwoording van het amendement nr. 147:

«De vreemdeling die als echtgenoot of partner naar België komt in het kader van gezinshereniging met een Belg of met een vreemdeling die hier reeds een onbeperkt verblijfsrecht heeft, zal moeten aantonen dat de persoon die zich reeds in België bevindt en die hij nu vervoegt, over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Deze bestaansmiddelen hebben uitdrukkelijk als doel te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden zouden komen te vallen» (Parl.St. Kamer, 2010-11, nr. 53- 0443/014, 26).

Deze verantwoording dient samen te worden gelezen met de verklaringen van de hoofdindienster van de amendementen nr. 162 en 169, die tot de wijziging van de artikelen 10 en 40ter van de Vreemdelingenwet met de wet van 8 juli 2011 hebben geleid.

Uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat het de wil van de wetgever is geweest om bij het invoegen van de bestaansmiddelenvereiste met de wet van 8 juli 2011, omwille van humanitaire overwegingen, een uitzondering te maken voor gehandicapten en bejaarden. De hoofdindienster heeft zich meermaals uitgesproken over de vereiste van stabiele, voldoende en regelmatige bestaansmiddelen in hoofde van de (Belgische) referentiepersoon. Zo stelde de hoofdindienster het volgende:

“Hij moet eveneens bewijzen dat hij over stabiele, voldoende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, om te voorkomen dat hij ten laste valt van het OCMW. De bestaansmiddelen worden vastgesteld op 120 % van het leef loon, zoals bepaald bij de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Om humanitaire redenen laat het wetsvoorstel gepensioneerden en gehandicapte personen buiten beschouwing” (Parl.St. Kamer 2010-11, nr. 53-443/018, 8-9).

Ook verklaarde zij het volgende: “Zo wordt bij de berekening van het totale inkomen geen rekening gehouden met het leefloon en de gezinsbijslag, in tegenstelling tot bijvoorbeeld andere bronnen van inkomsten, zoals het gewaarborgd inkomen voor bejaarden en de tegemoetkomingen voor gehandicapten. Wat de wet niet expliciet uitsluit, wordt met andere woorden aanvaard, want de meest kwetsbaren verdienen meer bescherming” (Parl.St. Kamer 2010-11, nr. 53- 443/018, 189)

Ten slotte zette zij tijdens de plenaire zitting van de Kamer van Volksvertegenwoordigers, waarop de in de commissie aangenomen tekst werd behandeld, met betrekking tot de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen het volgende uiteen: “Uiteraard maken wij uitzonderingen voor kwetsbare groepen. Voor bejaarden bijvoorbeeld, komt niet alleen het pensioen in aanmerking maar ook de inkomensgarantie voor ouderen. Wij maken ook uitzonderingen voor gehandicapten. Bijstand voor gehandicapten komt wel in aanmerking” (Hand. Kamer 2010-11, 26 mei 2011, 65).

Uit de voorbereidende werken van de wet blijkt dan ook zeer duidelijk dat de wetgever de tegemoetkoming voor gehandicapten (waarbij geen onderscheid wordt gemaakt tussen inkomensvervangende- en integratietegemoetkoming) niet heeft willen uitsluiten.

Met de wet van 4 mei 2016 werd artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet in die zin gewijzigd dat de met de wet van 8 juli 2011 ingevoegde woorden “de middelen verkregen uit aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen” als niet in aanmerking te nemen bestaansmiddelen werden vervangen door de woorden “de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering”.

De wetgever maakt bijgevolg geen gebruik meer van de zinsnede “aanvullende bijstandsstelsels, met name”.

De wetgever stelt nu uitdrukkelijk dat er geen rekening wordt gehouden met de middelen verkregen uit - het leefloon - de financiële maatschappelijke dienstverlening - de kinderbijslagen en toeslagen, - de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. - de werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Dat dus in beginsel alle vormen van inkomsten waarover de referentiepersoon beschikt als bestaansmiddelen in aanmerking kunnen worden genomen, behalve die inkomsten waarvan de wetgever uitdrukkelijk bepaalt dat er geen rekening mee mag worden gehouden.

Bijgevolg dienen de bestaansmiddelen verkregen uit een tegemoetkoming voor gehandicapten in aanmerking genomen te worden en is de bestreden beslissing strijdig met artikel 40ter Vw.

2.1.4.

De bestreden beslissing is overigens ten eerste bevreemdend te noemen, aangezien verweerder op zijn eigen website (Immigration Office | IBZ) uitdrukkelijk vermeldt dat met een integratietegemoetkoming wel degelijk rekening wordt gehouden bij het beoordelen van de voldoende bestaansmiddelen :

“Inkomsten waarmee rekening wordt gehouden :

De uitkeringen voor gehandicapte personen (inkomensvervangende tegemoetkoming, integratietegemoetkoming en invaliditeitsuitkering) worden in overweging genomen.

Stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen | IBZ

Dat verweerder het dossier van verzoeker dan ook geenszins op een zorgvuldige wijze onderzocht heeft door geen rekening te houden met de integratietegemoetkoming die de referentiepersoon ontvangt en dit in strijd met artikel 40ter Vw. en de op de eigen website meegedeelde informatie.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending behelst van het zorgvuldigheidsbeginsel en bovendien manifest foutief gemotiveerd is en dan ook strijdig is met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en de algemene motiveringsplicht (zie supra).

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing .

Met de term “afdoende” wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen eveneens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909

van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

“Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS, 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS, 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve handeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (RvS, 14 juli 2008, nr. 185.388; RvSn 20 september 2011, nr. 215.206; RvS, 5 december 2011, nr. 216.669).

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden wegens een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en de algemene motiveringsplicht.

2.1.5.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (RvS, THIJSS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (RvS, SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (RvS, VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. 'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, ACCO, 1990,31)'

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

2.1.6.

Dat de bestreden beslissing tevens strijdig is met artikel 42, §1, tweede lid Vw. dat bepaalt :

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, §4, tweede lid en artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid”.

Dat verweerder een behoefteanalyse heeft doorgevoerd – niettegenstaande de bestaansmiddelen van de referentiepersoon wél voldoende waren – waarbij uitgegaan werd van eigen berekeningen.

Meer bepaald heeft verweerder op eigen houtje berekend hoeveel de huurprijs die de referentiepersoon moet betalen op heden bedraagt (700 EUR in tegenstelling tot het huurcontract dat een huurprijs van 525 EUR vermeld) en gaat hij er zomaar vanuit dat het gezin van verzoeker minstens 500 EUR zou spenderen aan voeding.

Daarnaast wordt verwezen naar de minimumkost door Kind en Gezin berekend voor een jongere die 723 EUR per maand zou bedragen.

Verweerder komt dan ook tot de vaststelling dat, gelet op het feit dat het gezin van de referentiepersoon uit twee volwassenen en een jongere bestaat, de referentiepersoon over minstens 3.130 EUR zou moeten beschikken om verzoeker ten laste te nemen.

M.a.w. de referentiepersoon zou in casu over maar liefst 3.130 EUR/maand moeten beschikken om gezinshereniging te kunnen uitoefenen met verzoeker?!

Dat een dergelijke redenering volkomen in strijd is met de bepalingen van artikel 40ter dat stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1° Vw. moeten bewijzen dat de Belg beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen en aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel

14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Dat het bedrag van de in artikel 40ter Vw. bedoelde bestaansmiddelen heden op het ogenblik van de aanvraag gezinshereniging op 2.183 EUR lag en op heden op 2.178 EUR ligt.

M.a.w. indien de referentiepersoon in casu over een bedrag van 2.183 EUR zou beschikken, zou aan de voorwaarde van de bestaansmiddelen voldaan zijn.

Echter, omdat aan de bestaansmiddelenvoorwaarde volgens verweerder niet voldaan is, moet de referentiepersoon thans – na de behoefteanalyse – over maar liefst 3.130 netto per maand beschikken en dus over bijna 1.000 EUR meer dan het bedrag voorzien in artikel 40ter Vw.?

M.a.w. hoe minder bestaansmiddelen men kan aantonen, hoe meer bestaansmiddelen moeten kunnen worden voorgelegd om na de behoefteanalyse alsnog gezinshereniging te kunnen uitoefenen...

Een dergelijke redenering is te gek voor woorden en dan ook volledig in strijd met het redelijkheidsbeginsel en de bepalingen van artikel 40ter Vw.!

Dat de overheid niet redelijk kan vereisen dat iemand die onvoldoende bestaansmiddelen heeft conform artikel 40ter Vw., bij het uitvoeren van de behoefteanalyse nog meer moet verdienen dan vereist in artikel 40ter Vw.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men op zicht van de motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, men moet voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te vinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

De redelijkheid vereist dat de overheid de bestreden beslissing heeft afgewogen aan de hand van werkelijk bestaande feiten, waarvan zij zich een duidelijke voorstelling heeft kunnen vormen en die van zulke aard zijn dat zij de genomen beslissing naar recht en billijkheid kunnen dragen. De overheid dient met andere woorden bij het nemen van een beslissing alle betrokken belangen op een redelijke wijze af te wegen. Een schending veronderstelt dat de overheid bij het nemen van haar beslissing kennelijk onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij op evidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt.

Bovendien is het bedrag om te bepalen of iemand onder de armoedegrens valt beduidend hoger dan het bedrag waarbij iemand sociale bijstand kan ontvangen. Terwijl het juist de wil van de wetgever was om de bestaansmiddelen te bepalen die nodig zijn om te voorzien in het levensonderhoud zonder een last te worden van de overheid en niet om te bepalen of de betrokkene onder de armoedegrens valt (RvV, nr. 137.738, 2 februari 2015).

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 42, §1, tweede lid Vw en het redelijkheidsbeginsel.

2.1.7.

Dat naar analogie kan verwezen worden naar het feit dat het Hof van Justitie benadrukt heeft dat gezinshereniging de algemene regel is en dat de inkomenseis in de richtlijn strikt uitgelegd moet worden. Lidstaten mogen hun bevoegdheid om een inkomenseis op te leggen nooit zo gebruiken dat ze afbreuk doen aan het doel van de richtlijn, nl. het bevorderen van gezinshereniging en aan het nuttig effect ervan. Ook moeten lidstaten de inkomenseis steeds toepassen in het licht van artikel 7 (recht op gezinsleven) en 24 (hoger belang van het kind) van het Handvest van de Grondrechten van de EU (HvJ, 4 maart 2010, Chakroun, nr. C-578/08; HvJ, 6 december 2012, O. en S., C-356/11 en C-357/11).

Artikel 20 VWEU verzet zich tegen nationale maatregelen die tot gevolg hebben dat (statische) Unieburgers het effectieve genot ontzegd wordt van de belangrijkste "aan hun status van burger van de Unie ontleende rechten" (HvJ, 8 maart 2011, C-34/09, Ruiz Zambrano, punt 42). Een nationale maatregel waarbij de bestaansmiddelenvereiste enkel beoordeeld wordt met betrekking tot de bestaansmiddelen die de Belg genereert, kan het effectieve genot van de belangrijkste aan de status van Unieburger ontleende rechten, waarover de Belg beschikt, ontzeggen. Immers, wanneer er een afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen de Unieburger en de derdelander aan wie een verblijfsrecht wordt geweigerd, kan het nuttig effect van het Unieburgerschap in het gedrang gebracht worden aangezien deze afhankelijkheid ertoe kan leiden dat de Unieburger als gevolg van de weigering van de gezinshereniging gedwongen zal worden niet enkel het grondgebied van de lidstaat waarvan hij onderdaan is te verlaten, maar eveneens het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten.

Dat verzoeker tevens verwijst naar het arrest Chakroun van het Europese Hof van Justitie (C-578/08, 4 maart 2010) waar de Nederlandse overheid een aanvraag tot gezinshereniging had afgewezen omdat de financiële middelen van de betrokkene lager waren dan het bedrag dat vereist was door de Nederlandse wet. Het Hof van Justitie oordeelde dienaangaande dat :

“Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid (om een inkomensvoorwaarde op te leggen) aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. Deze uitleg vindt steun in artikel 17 van de richtlijn, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld”.

De inkomensnorm die bepaalt wordt door de Vreemdelingenwet, geldt dan ook enkel als een referentiebedrag en niet als minimuminkomen waaronder geen gezinshereniging (of verder verblijf) wordt toegestaan zonder enige concrete beoordeling van de situatie van de aanvrager.

In casu had verweerder moeten oordelen of de referentiepersoon, in aanmerking genomen zijn inkomsten en behoeften, verzoeker kan onderhouden met zijn inkomen en het gezinsinkomen. Dat verweerder dit in casu geenszins op een zorgvuldige wijze heeft gedaan en bovendien ook geen rekening heeft gehouden met de inkomsten van de echtgenote van de referentiepersoon.

Verweerder moet immers ‘op basis van de eigen behoeften van de Unieburger en van zijn familieleden’ uitmaken ‘welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

De beroepsactiviteiten en persoonlijke inkomsten van de echtgenote en inwonende gezinsleden kunnen immers een wezenlijke invloed hebben de behoeften van de referentiepersoon en zijn dus relevant in het kader van de individuele behoefteanalyse.

Het eigen inkomen van de partner en inwonende gezinsleden van de Belg kan niet zomaar genegeerd worden, aangezien deze inkomsten mee zullen bepalen wat het financieel referentiekader uitmaakt van het gezin.

Deze inkomsten moeten minstens indirect in rekening gebracht worden teneinde “de gezinssamenstelling, de maandelijkse huurlasten, de kosten van het dagdagelijkse leven, ...” te bepalen.

Immers, er mag geenszins van uitgegaan worden dat de stiefvader alle vaste lasten van het gehele gezin draagt, terwijl zijn echtgenote die ook eigen inkomsten heeft, geen euro zou bijdragen. Een correcte behoefteanalyse dient dan ook de vaste lasten van het gezin te verdelen over het aantal gezinsleden dat over een eigen inkomen beschikt, wat in casu in het gezin van de referentiepersoon drie personen is.

Dat verweerder de behoefteanalyse dan ook niet op een correcte en juiste wijze heeft doorgevoerd, zodat er sprake is van een schending van artikel 42, §1, tweede lid Vw.

De bestreden beslissing is dan ook strijdig met de artikelen 40ter juncto artikel 42, §1, tweede lid Vw. en het redelijkheidsbeginsel, zodat deze dient vernietigd te worden.”

3.2. De Raad stelt vast dat de beoordeling van het eerste middel inzage in het administratief dossier vereist. Door het niet neerleggen van het administratief dossier heeft de verwerende partij de wettigheidscontrole op haar beslissing onmogelijk gemaakt (RvS 17 februari 1998, nr. 71 867). Dit klemde des te meer nu de verwerende partij evenmin een nota met opmerkingen heeft neergelegd. De nietigverklaring van de bestreden beslissing dringt zich dan ook op.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) van 2 april 2026 wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken op achttien augustus tweeduizend zesentwintig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS